

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 5CoCsp/24/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4121203187
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Oliver Kolenčík
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2022:4121203187.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Olivera Kolenčíka a sudcov JUDr. Vladimíra Pribulu a JUDr. Borisa Minksa, v spore žalobkyne: Z. W., nar. XX. XX. XXXX, bytom R. XX, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava, IČO: 47 233 516, v konaní o určenie neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy a iné, o odvolaní žalobkyne a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 20. októbra 2021, č. k. 16Csp/61/2021-156 v spojení s opravným uznesením č. k. 16Csp/61/2021-210 zo dňa 9. mája 2022, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch VI. a VII. **p o t v r d z u j e.**

II. Rozsudok v napadnutých výrokoch IV. a V. **z r u š u j e a v e c** v
r a c i a prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Nitra (ako súd prvej inštancie podľa § 12 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) rozsudkom zo dňa 20. októbra 2021, č. k. 16Csp/61/2021-156 rozhodol tak, že: I. Žaloba sa v časti o určenie neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy číslo 8500096576 zo dňa 17.12.2014 a v časti o určenie neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy číslo 8500108194 zo dňa 20.03.2015 zamieta. II. Určuje sa, že revolvingový úver poskytnutý na základe zmluvy číslo 8500096576 zo dňa 17.12.2014 a revolvingový úver poskytnutý na základe zmluvy číslo 8500108194 zo dňa 25.03.2015 je bezúročný a bez poplatkov. III. Žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania v časti o určenie neplatnosti dohôd o zrážkach zo mzdy a v časti určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutých úverov. IV. Žaloba sa v časti o uloženie povinnosti žalovanému vydať bezdôvodné obohatenie vo výške 1100,25 eura zamieta. V. Žalovaný má proti žalobkyni v časti žaloby o uloženie povinnosti vydať bezdôvodné obohatenie nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.

2. Zistený skutkový stav právne posúdil podľa ustanovení § 497 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1-4, § 44 ods. 1, 2, § 46 Občianskeho zákonníka, § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1, 4 zák. č. 129/2010 Z. z., § 5a písm. a/, § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z.

3. V odôvodnení rozhodnutia poukázal na to, že žalobkyňa sa návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia a žalobou o určenie neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy domáhala, aby súd určil, že dohoda o zrážkach zo mzdy zo zmluvy č. 8500096576 zo dňa 17.12.2014 a dohoda o zrážkach zo mzdy zo zmluvy č. 8500108194 zo dňa 20.03.2015 uzavretých medzi ňou ako žalobkyňou a žalovaným v oboch sú neplatné. Zároveň sa v konaní domáhala určenia, že vyššie uvedené úvery sú bezúročné a bez poplatkov a že žalovaný je jej povinný vydať bezdôvodné obohatenie vo výške 1.100,25 eura

a vydania finančného zadosť učinenia vo výške 100 eur a to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Poukázala na skutočnosť, že so žalovaným uzavrela dve zmluvy a to dňa 17.12.2014 a dňa 20.03.2015, pričom v oboch prípadoch ide o formulárové zmluvy. Inštitút zrážky zo mzdy považovala za rozporný s právom Európskej únie a pre rozpor s medzinárodnou zmluvou je preto v predmetnej veci neplatný. V uvedenej súvislosti poukázala na početné rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie. V danom prípade ide o tzv. mimosúdne zrážky zo mzdy, ktoré umožňujú postihovať majetok dlžníka. Dlžník tieto zrážky nedokáže priamo voči svojmu zamestnávateľovi zastaviť a to napriek neexistencii súdneho rozhodnutia, ktoré by judikovalo sporný právny vzťah. Moc nad jej majetkom je koncentrovaná v rukách veriteľa, ktorý na stanovenie výšky pohľadávky a jej príslušenstva na účely mimosúdneho postihnutia jej majetku nepotrebuje súdne rozhodnutie. Uzavretá zmluva poskytuje veriteľovi priamo právny priestor na postihnutie majetku spotrebiteľa a to vrátane plnení z neprijateľných zmluvných podmienok, prípadne plnení v rozpore s kogentnými ustanoveniami zákona. V tomto kontexte poukázala na viaceré ustanovenia Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993. K návrhu žalobkyňa predložila viaceré listinné dôkazy, predovšetkým dohody o zrážkach zo mzdy, spotrebiteľské zmluvy, dohody o poskytovaní služieb, oznámenia (zrážky zo mzdy).

4. Žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe uviedol nasledovné skutočnosti. Poprel prípustnosť žaloby v časti o určenie, že dohody o zrážkach zo mzdy sú neplatné neplatnou. Právne úkony sú v zmysle právnej teórie, ako aj rozhodovacej praxe súdov, právnymi skutočnosťami. Určovacia žaloba je v zmysle ustanovení Civilného sporového poriadku ohľadne právnej skutočnosti prípustná len vtedy, ak to ustanovuje osobitný predpis (t. j. osobitný zákon musí určiť, že takéto konanie je dovolené, napríklad konanie o neplatnosť výpovede z pracovného pomeru, konanie o neplatnosť dobrovoľnej dražby, kde príslušné predpisy výslovne takýto typ určovacej žaloby predpokladajú). Tvrdenie žalobkyne o tom, že dohoda o zrážkach zo mzdy je neprijateľná podmienka poprel, pretože ide o zákonný spôsob zabezpečenia pohľadávky (§ 551 Občianskeho zákonníka), a pre ktorého uzatvorenie sa žiadne súdne rozhodnutie o pohľadávke nevyžaduje ani nepredpokladá. Žiadny právny predpis účinný v čase uzatvorenia zmluvy a ani v súčasnosti neuvádza, že k uzatvoreniu dohody o zrážkach zo mzdy je potrebná akákoľvek verifikácia či rozhodnutie zo strany súdu. Neprijateľnou podmienkou z povahy veci teda nie je taká dohoda, ktorá kopíruje/preberá obsah zákonnej úpravy. Toto vyplýva výslovne aj zo smernice Rady 93/13/EHS, podľa ktorej sa ustanovenia smernice (upravujúcej neprijateľné podmienky) nepoužijú na podmienky, ktoré odrážajú zákonné ustanovenia členského štátu. Výslovne to vyplýva z článku 1 odstavec 2 smernice Zmluvné podmienky, ktoré odrážajú záväzné zákonné alebo regulačné ustanovenia a ustanovenia alebo zásady medzinárodných dohovorov, ktorých sú členské štáty alebo spoločenstvo zmluvnou stranou, najmä v oblasti dopravy, nepodliehajú ustanoveniam tejto smernice. Poukázal na dojednania v dohode o zrážkach zo mzdy, pričom podľa jeho názoru z uvedeného jasne vyplýva, že spĺňa všetky zákonom vyžadované náležitosti podľa § 5a ods. 1 písm. a/ Zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, na ktorý sa dokonca v predmetnom podaní žalobca odvoláva, teda je uzatvorená vo forme osobitnej listiny, spotrebiteľ bol poučený o dôsledkoch jej uzavretia, mal možnosť ju odmietnuť. Tvrdenie žalobkyne o neprijateľnom charaktere Dohody o zrážkach zo mzdy neobstojí, nakoľko Dohoda o zrážkach zo mzdy je zákonný spôsob zabezpečenia pohľadávky (§ 551 Občianskeho zákonníka), pre ktorého uzatvorenie sa žiadne súdne rozhodnutie o pohľadávke nevyžaduje ani nepredpokladá. Vo vzťahu k žalobe o časti o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úverov, v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1100,25 eura a v časti o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 100 eur zhodne uviedol, že v týchto častiach nie je žaloba odôvodnená žiadnou skutočnosťou, ku ktorej by bolo možné zaujať stanovisko.

5. Žalobkyňa vo svojej písomnej replike poukázala na rozsiahlu rozhodovaciu prax všeobecných súdov. Podľa jej názoru s odkazom na § 5a ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa je zabezpečenie pohľadávky zo spotrebiteľskej zmluvy dohodou o zrážkach zo mzdy neprípustné. O spotrebiteľskej zmluve platí vyvrátiteľná zákonná domnienka podľa § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka, že nie je individuálne dojednaná, teda, že ju spotrebiteľovi predložil dodávateľ a spotrebiteľ nemohol ovplyvniť jej obsah. Dohoda o zrážkach musí obsahovať označenie pohľadávky o uspokojenie ktorej ide a výšku dohodnutých zrážok zo mzdy. V čase uzatvárania dohody o zrážkach zo mzdy musí byť zabezpečovaná pohľadávka presne a úplne konkretizovaná, inak by dlžník nemohol platne prejavíť vôľu uspokojiť pohľadávku veriteľa prostredníctvom zabezpečovacieho prostriedku. Poukázala na to, že predmetná dohoda nebola individuálne dojednaná. Namietala, že zmluva o revolvingovom úvere zo dňa 17.12.2014 neobsahovala celkovú výšku úveru s poukazom na § 9 ods. 2 písm. g/ Zosú, ktorá bola 1350 eur a nie 1500 eur. Ak žalovaný zahrnul do celkovej výšky úveru poplatok za poskytnutie úveru,

ide o postup v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti. Namietala nesprávny výpočet RPMN z dôvodu nesprávne uvedenej výšky úveru. S poukazom na § 9 ods. 2 písm. j/ zákona č. 129/2010 Z. z. zdôrazňovala bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, keďže celková suma uvedená v zmluva, ktorú mala vrátiť nekorešponduje s tou, ktorú vypočítala. Zhodne namietala porušenie § 9 ods. 2 písm. g/ Zosú aj k úveru zo dňa 25.03.2015. Žalovaný v duplike poznamenal, že obe dohody o zrážkach zo mzdy sú uzavreté v súlade s osobitnými pravidlami určenými pre spotrebiteľské právne vzťahy v § 5a ods. 1 písmeno a/ zákona č. 250/2007 Z. z. To znamená, že dodržanie zákonnej úpravy vylučuje záver o neprijateľnosti, pretože dodržanie zákona nie je aj jeho porušením. Z dohody o zrážkach zo mzdy vyplýva poučenie o dobrovoľnosti uzavretia dohody o zrážkach zo mzdy, akou formou môže žalobca odmietnuť uzavretie a čo je dôsledkom uzavretia dohody. Uvedené sa nachádza hneď v úvodných ustanoveniach, zároveň mu predchádza text „Text dohody si pred jej podpísaním pozorne prečítajte.“ Rovnako aj poučenie o dôsledkoch uzavretia dohody o zrážkach zo mzdy je v texte zvýraznené práve pre to, aby priemerne opatrná osoba konajúca s rozumne očakávateľnou mierou obozretnosti si pri prvom pozretí textu dohody o zrážkach zo mzdy všimla uvedené skutočnosti. Hoci zákon vyžaduje uviesť dohodu o zrážkach zo mzdy len na samostatnom liste, s uvedením poučenia a s tým, že jej uzavretie nie je povinnosťou, žalovaný sa aj uvedením v texte snažil graficky zvýrazniť upozornenie nielen na dôležitosť prečítania textu, ale aj na obsah poučenia o dôsledkoch uzavretia dohody o zrážkach zo mzdy. Zároveň hneď v prvom a druhom bode dohody o zrážkach zo mzdy sa opakuje informácia o tom, že uzavretie dohody o zrážkach zo mzdy nie je povinné a ako môže dlžník „odmietnuť“ jej uzavretie. S prihliadnutím na tvrdenia uvádzaného žalobcom nie je pritom možné zistiť, že by žalobca poprel možnosť prečítania si dohody o zrážkach zo mzdy či samotné prečítanie, možnosť odmietnuť uzavretie dohody o zrážkach zo mzdy či akékoľvek námietky nasledujúce po jej uzavretí. Následne zopakoval svoju argumentáciu ohľadne popierania tvrdenia žalobkyne o neprijateľnom charaktere dohody o zrážkach zo mzdy. Fakt, že dohoda o zrážkach zo mzdy nie je neprijateľnou podmienkou vylučuje aj to, že ide o spôsob zabezpečenia upravený právnou úpravou (§ 551 Občianskeho zákonníka, § 9 ods. 13 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch). Dňa 23.12.2015 nadobudol účinnosť zákon č. 438/2015 Z. z., ktorý sa mení a dopĺňa aj zákon o spotrebiteľských úveroch. Podľa jeho znenia (§ 9 ods. 13) bolo určené, že záväzky z úverovej spotrebiteľskej zmluvy je možné zabezpečiť len dohodou o zrážkach zo mzdy, ručením a záložným právom. Ak Národná rada SR ako jediný zákonodarný orgán vo forme zákona určila, že dohoda o zrážkach zo mzdy je stále a naďalej prípustný spôsob zabezpečenia záväzkov zo spotrebiteľskej úverovej zmluvy, potom každý je týmto rozhodnutím zákonodarcu vo forme zákona viazaný. V uvedenej súvislosti poukázal na uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 6Co/142/2016 - 86. Tvrdenie o neposkytnutí uvedenej sumy je nesprávne, keďže časť z nej bola v sume 150,- Eur použitá na úhradu poplatku za poskytnutie úveru a zvyšná časť vyplatená žalobcovi. Ak by žalobca uhradil poplatok za poskytnutie úveru osobitne, potom aj osobitne by bola vyplatená suma 1500,- Eur. Započítaním došlo len k spôsobu úhrady uvedeného poplatku.

6. Súd prvej inštancie zistil tento skutkový a právny stav zo žiadosti o poskytnutie spotrebiteľského úveru revolvingového typu/zmluvy o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu č. 8500108194 uzavretej dňa 25.03.2015 vyplýva, že žalobkyňa ako klient písomne požiadala žalovaného podľa bodu 5 (vyplnené žalovaným) ako veriteľa o poskytnutie úveru s nasledovnými údajmi (úverového limitu) vo výške 720 eur, ktorý sa mu žalobkyňa zaviazala vrátiť v 36 mesačných splátkach vo výške 25,48 eura, s úrokom 17,77 % ročne. Mesačná splátka úveru spolu s platbou podľa Dohody o poskytovaní služieb bola 41,87 eura. Celkové náklady poskytnutého úveru mali byť 989,28 eura, RPMN úveru predstavovala 26,55 %, pri priemernej RPMN 34,42 %. Poplatok za poskytnutie úveru mal byť dojednaný vo výške 72 eur. Súčasťou zmluvy boli aj všeobecné obchodné podmienky žalovaného. Podľa bodu 6. Údaje o schválenom revolvingovom úvere mal byť poskytnutý úver s nasledovnými náležitosťami (vyplnenými žalobkyňou). Poskytnutá čiastka úveru 720 eur. Splatnosť úveru (počet splátok) 36. Mesačná splátka (vrátane úrokov) 41,87 eur. Celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť (t. j. úver + úroky za celú dobu čerpania úveru) je 929,28 eura. RPMN za úver 26,55 %. Ročná úroková sadzba úveru (v %) 17,77. Priemerná RPMN za úver (v %) 34,42 eur. Poskytnutá čiastka revolvingu 720 eur. Celková čiastka revolvingu, ktorú musí dlžník zaplatiť (t. j. revolving + úroky za celú dobu čerpania revolvingu) 989,28 eura. Predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu (v %) 26,55. Ročná úroková sadzba revolvingu (v %) 17,77. Ročná úroková sadzba úrokov z omeškania (v %) 5,05.

7. Z dohody o zrážkach zo mzdy č. 8500108194 (doloženej v úplnom znení žalobkyňou na základe výzvu súdu dňa 08.04.2021), ktorá bola uzavretá medzi stranami dňa 25.03.2015, vyplýva, že uzavretie tejto dohody bolo dobrovoľné a nebolo podmienkou uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere alebo poskytnutia úveru (revolvingu). Z bodu II. je možné zistiť, že strany si dohodli aj možnosť odmietnutie

uvedenej dohody tým, že ju dlžník (žalobkyňa) nepodpíše. Predmetom bodu III. uvedenej dohody bolo poučenie o dôsledkoch uzavretia dohody o zrážkach zo mzdy, hlavne možnosť predloženia uvedenej dohody zamestnávateľovi žalobkyne. Z bodu IV. predmetnej dohody ďalej rezultovalo, že žalovaný bude mať (má) voči žalobkyňi pohľadávku, ktorá vznikne tým, že žalovaný poskytne žalovanej ako dlžníkovi na základe zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500108194 čiastku vo výške 720 eur. Z bodu V. predmetnej dohody je zrejmé, že na základe uvedenej dohody je zamestnávateľ povinný vykonávať v prospech žalovaného ako veriteľa mesačné zrážky zo mzdy vo výške 41,87 eura.

8. Z dohody o poskytovaní služieb č. 8500108194 uzavretej medzi stranami sporu dňa 25.03.2015 vyplýva, že strany si dojednali doplnkové služby, ktoré podľa bodu 2 nemali charakter podmienky alebo predpokladu pre uzavretie akéhokoľvek zmluvného vzťahu medzi poskytovateľom a zákazníkom, napríklad na získanie spotrebiteľského úveru alebo získanie úveru za ponúkaných podmienok.

9. Na uvedenú žiadosť nadväzuje aj medzi stranami uzavretá rozhodcovská zmluva č. 85000108194 zo dňa 25.03.2015.

10. Z oznámenia veriteľa - žalovaného zo dňa 25.03.2015 o schválení úveru dlžníkovi zmluva o revolvingovom úvere č. 8500108194 sú zrejmé údaje o schválenom úvere, predovšetkým schválená výška úveru 720 eur, splatnosť úveru (počet splátok) 36. Mesačná splátka (vrátane úrokov) 41,87 eur, poplatok za poskytnutie úveru 72 eur. Celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť (t.j. úver + úroky za celú dobu čerpania úveru) je 929,28 eura. RPMN za úver 26,55 %. Ročná úroková sadzba úveru (v %) 17,77. Priemerná RPMN za úver (v %) 34,42 eur. Poskytnutá čiastka revolvingu 720 eur. Celková čiastka revolvingu, ktorú musí dlžník zaplatiť (t.j. revolving + úroky za celú dobu čerpania revolvingu) 989,28 eura. RPMN úveru po vykonaní revolvingu (v %) 26,55. Ročná úroková sadzba revolvingu (v %) 17,77. Ročná úroková sadzba úrokov z omeškania (v %) 5,05.

11. Zo žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500096576 vyplýva, že žalobkyňa ako klient písomne žalovaného podľa bodu 5 (vyplnené žalovaným) ako veriteľa o poskytnutie čiastky úveru (úverového limitu) vo výške 1500 eur, ktorý sa mu žalobkyňa zaviazala vrátiť v 42 mesačných splátkach vo výške 47,43 eura, s úrokom 18,08 % ročne. Celkové náklady poskytnutého úveru mali byť 2142,06,28 eura, RPMN úveru predstavovala 26,17 %, pri priemernej RPMN 36,30 %. Poplatok za poskytnutie úveru bol dojednaný vo výške 150 eur. Žiadosť bola uzavretá dňa 17.12.2014. Súčasťou zmluvy boli aj všeobecné obchodné podmienky žalovaného. Podľa bodu 6. Údaje o schválenom revolvingovom úvere mal byť poskytnutý úver s nasledovnými náležitosťami (vyplnenými žalobkyňou). Poskytnutá čiastka úveru 1500 eur. Splatnosť úveru (počet splátok) 42. Mesačná splátka (vrátane úrokov) 47,43 eur. Celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť (t. j. úver + úroky za celú dobu čerpania úveru) je 2142,06 eura. RPMN za úver 25,43 %. Ročná úroková sadzba úveru (v %) 18,08. Priemerná RPMN za úver (v %) 36,30 eur. Poskytnutá čiastka revolvingu 1500 eur. Celková čiastka revolvingu, ktorú musí dlžník zaplatiť (t. j. revolving + úroky za celú dobu čerpania revolvingu) 2142,06 eura. Predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu (v %) 25,43. Ročná úroková sadzba revolvingu (v %) 18,08. Ročná úroková sadzba úrokov z omeškania (v %) 5,05. Poplatok za poskytnutie úveru/revolvingu 150.

12. Z dohody o zrážkach zo mzdy č. 8500096576 (doloženej v úplnom znení žalobkyňou na základe výzvu súdu dňa 08.04.2021), ktorá bola uzavretá medzi stranami dňa 17.12.2014, vyplýva, že uzavretie tejto dohody bolo dobrovoľné a nebolo podmienkou uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere alebo poskytnutia úveru (revolvingu). Z bodu II. je možné zistiť, že strany si dohodli aj možnosť odmietnutia uvedenej dohody tým, že ju dlžník (žalobkyňa) nepodpíše. Predmetom bodu III. uvedenej dohody bolo poučenie o dôsledkoch uzavretia dohody o zrážkach zo mzdy, hlavne možnosť predloženia uvedenej dohody zamestnávateľovi žalobkyne. Z bodu IV. predmetnej dohody ďalej rezultovalo, že žalovaný bude mať (má) voči žalobkyňi pohľadávku, ktorá vznikne tým, že žalovaný poskytne žalovanej ako dlžníkovi na základe zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500096576 čiastku vo výške 1500 eur. Z bodu V. predmetnej dohody je zrejmé, že na základe uvedenej dohody je zamestnávateľ povinný vykonávať v prospech žalovaného ako veriteľa mesačné zrážky zo mzdy vo výške 81,99 eura. Z dohody o poskytovaní služieb č. 8500096576 uzavretej medzi stranami sporu dňa 17.12.2015 vyplýva, že strany si dojednali doplnkové služby, ktoré podľa bodu 2 nemali charakter podmienky alebo predpokladu pre uzavretie akéhokoľvek zmluvného vzťahu medzi poskytovateľom a zákazníkom, napríklad na získanie spotrebiteľského úveru alebo získanie úveru za ponúkaných podmienok. Na obe žiadosti nadväzuje aj rozhodcovská zmluva uzavretá dňa 25.03.2015 a dňa 17.03.2014. Z listín predložených žalobkyňou (č. I. 10 a 11) je zrejmé, že žalovaný požiadal zamestnávateľa žalobkyne, aby realizoval výkon zrážok mzdy.

13. Prvoinštančný súd v napadnutom rozsudku dôvodil tak, že sa v prvom rade zaoberal otázkou prípustnosti žaloby o určenie dohody o zrážkach zo mzdy a to vzhľadom na námietky žalovaného, podľa názoru ktorého je takáto žaloba neprípustná a to z dôvodu, že žiadny osobitný zákon takýto typ žaloby neupravuje. Žalobkyňa žalobou okrem iného požadovala aj to, aby súd určil dohody o zrážkach zo mzdy za neplatné a teda požaduje určiť právnu skutočnosť podľa § 137 písm. d/ CSP a nie právo podľa § 137 písm. c/ CSP, kedy je súd povinný skúmať naliehavý právny záujem, ktorého nedostatkom argumentoval žalovaný. Pretože predmetný úver je spotrebiteľským úverom, vzťahuje sa na tento právny vzťah zákon č. 129/2010 Z. z.. Podľa § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z. z. uvedeného zákona možno s účinnosťou od 01.01.2018 požadovať určenie neplatnosti zmluvy. Z dôvodovej správy k tejto zmene vykonanej zákonom č. 279/2017 Z. z. vyplýva, že predmetné ustanovenie sa zavádza s ohľadom na zavedenie obsahu žaloby podľa Civilného sporového poriadku, v zmysle ktorého sa medzi inými rozhoduje o určení právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu (rozsudok Krajského súdu v Nitre z 09.01.2020 č. k. 9Co/42/2019-107). Predmetné zákonné ustanovenie nevylučuje, aby sa spotrebiteľ domáhal hoci len čiastočnej neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pretože v jednej listine môžu byť uzavreté viaceré právne úkony a dohoda o zrážkach zo mzdy ako zabezpečovací inštitút je vedľajším záväzkom, plne závislým na hlavnom záväzku, ktorý je založený zmluvou o úvere. Pretože predmetná zmluva je spotrebiteľskou zmluvou žalobca sa môže ochrany svojho práva domáhať žalobou na súde aj podľa § 3 ods. 3 a 5 veta prvá zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a súd môže aj bez návrhu podľa § 298 ods. 1 CSP vysloviť v rozsudku, že určitá zmluvná podmienka je neprijateľná. Žaloba o určenie neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy je preto podľa § 137 písm. d/ CSP prípustná a námietky žalovaného nedôvodné. Aj v prípade, ak by súd pripustil, že na požadovanom určení neplatnosti by mal mať žalobca naliehavý právny záujem, tento je podľa súdu daný. V konaní nebolo sporné a aj bolo preukázané, že dohoda o zrážkach zo mzdy bola predložená zamestnávateľovi žalobcu na jej vykonávanie a že predmetný úverový vzťah nie je ukončený. Žaloba žalobcu má rozumne zvolený dôvod s poukazom na znenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa „s cieľom ochrany spotrebiteľa“ a zrejmy je aj výsledok, ktorý sa žalobca snaží žalobou dosiahnuť a to v existujúcom a pokračujúcom vzťahu medzi ním a veriteľom zabrániť vykonávaniu tejto neprijateľnej dohody. Zo všetkých uvedených dôvodov sú námietky žalovaného o neprípustnosti žaloby nedôvodné.

14. Pretože žaloba je procesne prípustná a žalobkyňa má nepochybne naliehavý právny záujem na požadovanom určení, súd zameril svoju pozornosť na to, či predložené dohody o zrážkach zo mzdy nie sú v rozpore s platnými právnymi predpismi. Súd v prvom rade poznamenáva, že použitie inštitútu dohody o zrážkach zo mzdy vo vzťahu k zabezpečeniu pohľadávky veriteľa zo spotrebiteľského úveru nie je zákonom zakázané alebo nedovolené. Jedná sa o dovolený právny inštitút upravený v § 551 Občianskeho zákonníka. Pre splnenie podmienok platnosti a viazanosti takýmto právnym úkonom na účely spotrebiteľských vzťahov je nevyhnutné splnenie aj ďalších špeciálnych podmienok upravených v osobitnom zákone, konkrétne v ustanovení § 5a ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, ktorý pripúšťa zabezpečenie pohľadávky zo spotrebiteľskej zmluvy dohodou o zrážkach zo mzdy len za predpokladu, ak táto dohoda bola uzavretá vo forme osobitnej listiny, spotrebiteľ bol poučený o dôsledkoch jej uzavretia a mal možnosť ju odmietnuť. Všetky tieto podmienky musia byť splnené kumulatívne, ergo súčasne, aby mohla byť pohľadávka zo spotrebiteľského úveru zabezpečená prostredníctvom platne uzavretej dohody o zrážkach zo mzdy. Z tohto pohľadu sa súd nemôže stotožniť s argumentáciou žalobkyne, ktorá vo svojom návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, ako aj vo svojich vyjadreniach a v žalobe samotnej vo svojej podstate popierala akúkoľvek možnosť zabezpečenia pohľadávky vzniknutej zo spotrebiteľského úveru prostredníctvom dohody o zrážkach zo mzdy. V takom prípade by bola v každom jednom prípade en bloc objektívne vylúčená možnosť veriteľa, aby si zabezpečil svoju pohľadávku prostredníctvom vyššie spomenutého inštitútu. Okrem toho, vyššie spomenuté ustanovenia zákona o ochrane spotrebiteľa precizujú podmienky na platné uzavretie dohody o zrážkach zo mzdy pomerne rigorózne, z čoho je zrejmé, že možnosť uzavretia dohody o zrážkach zo mzdy v prípade zabezpečenia pohľadávok zo spotrebiteľských zmlúv je výrazne limitovaná, respektíve podlieha splneniu osobitných a zákonom sprísnených podmienok na jej uzavretie. Súčasne je nevyhnutné dospieť k záveru, že samotná dohoda o zrážkach zo mzdy, ktorá slúži ako zabezpečovací prostriedok zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere je svojou povahou spotrebiteľskou zmluvou podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, t. j. vychádza zo vzťahu medzi spotrebiteľom a poskytovateľom úveru. Z charakteru dovolenosti dohody o zrážkach zo mzdy ako spôsobu zabezpečenia záväzku spotrebiteľa podľa § 5a ods. 1 písm. a/ Zákona o ochrane spotrebiteľa vyplýva jej prípustnosť len vtedy, ak bola uzavretá vo forme osobitnej listiny, ak bol spotrebiteľ poučený o dôsledkoch jej uzavretia a mal možnosť ju odmietnuť.

15. Z dohôd o zrážkach zo mzdy, ktoré žalobkyňa priložila k návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia vyplýva, že bola v dohodách výslovne poučená o tom, že má možnosť odmietnuť uzavretie takýchto dohody tým, že ich nepodpíše. O dôsledkoch uzavretia dohody o zrážkach zo mzdy bola poučená podrobným spôsobom. Pohľadávky sú v predmetných dohodách o zrážkach zo mzdy presne špecifikované, vzhľadom na poskytnutý úver vo výške 720 eur a úver vo výške 1500 eur. Strany sa zároveň dohodli, že na základe tejto dohody bude v prípade aktivácie zamestnávateľ dlžníka povinný vykonávať v prospech žalovaného mesačné splátky vo výške 81,99 eura a 41,87 eura. Súd poukázal na právny názor Krajského súdu v Trnave, ktorý bol vyjadrený v rozhodnutí sp. zn. 10Co/5/2018, v zmysle ktorého „značnú“ nerovnováhu pre dlžníka nespôsobuje sám osebe ani fakt, že veriteľ môže dohodu o zrážkach zo mzdy uplatniť priamo bez súdneho rozhodnutia, kde poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-34/13, v zmysle ktorého sama skutočnosť, že presadzovanie nárokov zo zmluvy je možné aj bez ingerencie súdu, nie je v rozpore so Smernicou č. 93/13/EHS za predpokladu, že existuje možnosť predbežne obmedziť takýto výkon a že existuje účinná následná súdna kontrola.

16. V konaní medzi stranami nebolo sporné a aj bolo preukázané, že žalobkyňa a žalovaný uzavreli žiadosť o poskytnutie spotrebiteľského úveru revolvingového typu/zmluvu o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu č. 8500108194 dňa 25.03.2015 a žiadosť o poskytnutie spotrebiteľského úveru revolvingového úveru/zmluvu o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu dňa 17.12.2014. Žiadosť/Zmluva je zmluvou spotrebiteľskou v zmysle § 52 ods. 1, 3, 4 Občianskeho zákonníka, keďže bola uzavretá medzi žalovaným ako dodávateľom, ktorý konal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti a medzi žalobkyňou ako spotrebiteľkou, ktorá nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Žiadosť, respektíve návrhom na uzavretie zmluvy sa veriteľ zaviazal poskytnúť žalobkyňi ako spotrebiteľke spotrebiteľský úver a žalobkyňa sa zaviazala poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľky spojené so spotrebiteľským úverom. Na daný zmluvný vzťah sa vzťahuje právna úprava spotrebiteľských úverov podľa zák. č. 129/2010 Z. z. Nakoľko žalobkyňa v žalobe žiadala určiť, že úver vyplývajúci zo zmlúv o revolvingovom úvere je bez úrokov a bez poplatkov, súd považoval za rozhodujúce zistenie, či úver možno považovať za bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 zák. č. 129/2010 Z. z..

17. Súd prvej inštancie konštatoval, že návrh na uzavretie zmluvy (žiadosť) obsiahnutý v bode 5 žiadosti - návrhu na uzavretie zmluvy č. 8500096576 a 8500108194 a prijatie návrhu (žiadosť - bod 6 a oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi) nie sú totožné, líšia sa v údajoch o RPMN pre úver, pričom návrh v prípade návrhu na uzavretie zmluvy č. 8500096576 uzavretého dňa 17.12.2014 obsahuje výšku (predpokladanej) RPMN 26,17 % a údaje o schválenom revolvingovom úvere údaj 25,43 %, a v prípade návrhu na uzavretie zmluvy č. 8500108194 uzavretého dňa 25.03.2015 obsahuje výšku (predpokladanej) RPMN 27,03% a údaje o schválenom revolvingovom úvere údaj 26,55 %, preto nemožno hovoriť o akceptácii návrhu (žiadosti) zo strany žalovanej, ale o novom návrhu, ktorý by mal byť žalobkyňou písomne prijatý alebo odmietnutý (§ 44 Občianskeho zákonníka). Pretože súd nemal preukázanú existenciu dvoch platných vzájomných a obsahovo zhodných písomných prejavov vôle zmluvných strán v časti údajov pre oba úvery, v dôsledku nedodržania obligatórnej písomnej formy zmluvy o spotrebiteľských úveroch sa úvery považujú za bezúročné a bez poplatkové (§ 9 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch v spojení s § 11 ods. 1 písmeno a/ zákona o spotrebiteľských úveroch). Vo vzťahu k negociačnému procesu uzatvárania spotrebiteľskej zmluvy súd poukazuje na skutočnosť, že predmetom zmluvného dojednaného malo byť uzatvorenie spotrebiteľskej úverovej zmluvy, nejednalo sa o zmluvu revolvingovú napriek jej označeniu, keďže finančné prostriedky boli poskytnuté jednorazovo, ich vrátenie mal dlžník realizovať v splátkach bez toho, že by došlo k následnému navyšovaniu tohto úveru.

18. I keď nedostatok písomnej formy spotrebiteľskej zmluvy o úvere sám o sebe spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, súd zistil aj iný dôvod, pre ktorý by sa predmetný úver mal považovať za bezúročný a bez poplatkov, predovšetkým z dôvodu nesprávne uvedenej RPMN v neprospech spotrebiteľa. Žalobkyňa namietala v prípade spotrebiteľského úveru č. 8500096576 nesprávne uvedenie RPMN aj z dôvodu, že táto skutočne nečerpala úver vo výške 1500 eur, ale 1350 eur, pretože veriteľ jej zo sumy úveru hneď strhol poplatok za poskytnutie úveru. Rovnaká situácia nastala aj v prípade spotrebiteľského úveru č. 8500108194, keď žalobkyňa skutočne nečerpala sumu 720 eur, ale sumu 648 eur, teda suma úveru bola hneď ukrátená o sumu poplatku za poskytnutie úveru. Potom skutočná výška úveru v oboch prípadoch bola 1350 eur a 648 eur, čo ani nebolo sporné medzi stranami, keďže samotný žalovaný tieto skutočnosti ani nerozporoval (v duplike uviedol, že v prípade úveru

vo výške 1500 eur bola skutočne žalovanej vyplatená čiastka 1350 eur). Vyššie uvedený postup je nekalou obchodnou praktikou v súlade s rozsudkom NS SR sp. zn. 6Sžo/21/2013 v zmysle ktorého súčasťou celkovej výšky spotrebiteľského úveru nie je poplatok za poskytnutie pôžičky, ktorý má charakter odmeny poskytovateľovi úveru a treba ho považovať za náklady spotrebiteľského úveru. Tento postup veriteľa mohol podstatne narušiť ekonomické správanie spotrebiteľa k poskytnutej službe - úveru aj podľa výkladu čl. 3 písm. l/ a článku 10 ods. 2 Smernice č. 2008/48/ES Súdnym dvorom EÚ. Do celkovej výšky úveru nemožno zahrnúť nijakú zo súm určených ako odmena za záväzky z dôvodu úveru, napr. administratívne poplatky a iné. Žalovaný sa v zmysle obsahu Zmluvy zaviazal žalobcovi poskytnúť sumu spotrebiteľského úveru. Vzhľadom k tomu, žalobkyni boli skutočne poskytnuté sumy 648 eur a 1350 eur je táto skutočnosť základným údajom pre správny výpočet RPMN. Súd výpočtom na webovej lokalite [www. fininfo.sk](http://www.fininfo.sk) v prípade úveru vo výške 1500 eur (v skutočnej výške 1350 eur) po zadaní údajov : skutočnej výšky úveru (1350 eur), počtu splátok (42), výšky mesačnej splátky (81,99 eur - uzavretá dohoda o poskytovaní služieb) dodatočného nákladu (150 eur) a dátumu poskytnutia úveru (17.12.2014) predstavovala RPMN až 103,54 %, teda podstatne vyššiu, ako tú, ktorá bola uvedená v návrhu na uzavretie zmluvy o spotrebiteľskom úvere - 25,43 %, z ktorého dôvodu je celkom zrejmé, že bola uvedená zreteľne v neprospech spotrebiteľa. Rovnako po zadaní údajov úveru vo výške 720 eur (v skutočnej výške 648 eur) na webovej lokalite www. fininfo.sk po zadaní údajov skutočnej výšky úveru (648 eur), počtu splátok (36), výšky mesačnej splátky (41,87 eura - uzavretá dohoda o poskytovaní služieb) dodatočného nákladu (72 eur) a dátumu poskytnutia úveru (25.03.2015) predstavovala až 110,51 %, teda podstatne vyššiu, ako tú, ktorá bola uvedená v návrhu na uzavretie zmluvy o spotrebiteľskom úvere - 26,55 %, z ktorého dôvodu je celkom zrejmé, že bola uvedená zreteľne v neprospech spotrebiteľa. V oboch prípadoch je treba z dôvodu nesprávne uvedenej RPMN sankcionovať oba úvery bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou aj z dôvodu podľa § 11 ods. 1 písm. d/ zákona o spotrebiteľských úveroch.

19. Vo vzťahu k žalobe o vydanie bezdôvodného obohatenia súd poznamenáva nasledovné. Žalobkyňa v tejto časti neunesla dôkazné bremeno, pretože v samotnej žalobe neuviedla žiadne skutkové tvrdenia o bezdôvodnom obohatení žalovaného, nevymedzila konkrétny zákonný dôvod bezdôvodného obohatenia, a nepredložila žiadne listinné dôkazy ohľadne platieb, ktoré realizovala na úvery, ktoré sú predmetom tohto konania. S poukazom na ust. § 132 ods. 1 až 3 CSP a právny názor prezentovaný v uznesení Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/13/2019 zo dňa 24.02.2010 súd na základe vykonaného dokazovania musí konštatovať, že žalobkyňa mala v spore povinnosť tvrdenia - zodpovedajúcu hypotézu právnej normy, v danom prípade ustanovenia § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka. Až po unesení dôkazného bremena žalobkyňou sa prenáša dôkazné bremeno na žalovaného. Žalobkyňa teda nepreukázala žiaden vznik bezdôvodného obohatenia. Súd zároveň poznamenáva, že sporové konanie je kontradiktórnym konaním, v ktorom sa prioritizuje procesná aktivita a procesná diligencia strán sporu. Žalobca je povinný v žalobe opísať všetky rozhodujúce skutočnosti dôležité pre rozhodnutie vo veci a tieto je povinný aj náležite preukázať. Žalobca je povinný tvrdiť tie skutočnosti, ktoré sú na základe hmotného práva spôsobilé privodiť jeho úspech v spore. Bremeno tvrdenia je pritom v korelácii s bremenom popretia tvrdení protistrany. Nie je ani na mieste, aby súd suploval procesnú nedbalosť (neaktivitu) žalobcu; takýto postup by bol porušením princípu rovnosti zbraní, vyjadreného v čl. 6 ods. 1 CSP. Ďalej súd upriamuje pozornosť strán sporu, že nebol preto daný dôvod na postup podľa § 150 ods. 2 CSP teda požiadať žalobkyňu o ďalšie skutkové tvrdenia, keďže takýto postup by bol v rozpore s princípom rovnosti zbraní. Takisto nebol daný dôvod vyzývať žalobcu na odstránenie vady žaloby podľa § 129 CSP, keďže nedostatok spočívajúci v neuvedení rozhodujúcich skutočností nie je vadou žaloby a jeho následkom nie je odmietnutie žaloby, ale jej zamietnutie pre neunesenie bremena tvrdenia. Bolo by v rozpore s princípom kontradiktórnosti konania suplovať procesnú aktivitu žalobcu a v konečnom dôsledku by takýto postup súdu viedol k porušeniu princípu rovnosti zbraní v neprospech žalovaného, ktorý v tomto prípade vystupoval na strane žalovaného. Ak by súd vyzýval žalobkyňu na predloženie dôkazov na preukázanie jej skutkových tvrdení, ktoré v žalobe ohľadne bezdôvodného obohatenia ani neuviedla, hrubo by ju tým v konaní zvýhodnil a porušil by vyššie uvedenú zásadu rovnosti zbraní v konaní.

20. Žalobkyňa v konaní požaduje od žalovaného aj priznanie primeraného finančného zadostučinenia vo výške 100 eur. Uvedený nárok žalobkyni vyplýva z § 3 ods. 5 veta tretia zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Predmetné zákonné ustanovenie neustanovuje žiadne kritéria na vymedzenie toho, čo predstavuje primerané finančné zadostučinenie a ako treba určiť jeho výšku a jeho novšie znenie účinné od 10.06.2013 (zmena vykonaná zákonom č. 132/2013 Z. z.) dokonca zmiernilo

podmienky jeho poskytnutia, pretože sa v súčasnosti poskytuje bez toho, aby porušenie práva alebo povinnosti spotrebiteľa ustanovené Zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitným predpisom, bolo spôsobilé privodiť spotrebiteľovi ujmu (uznesenie Ústavného súdu SR z 4.4.2017 sp. zn. II. ÚS 229/2017-15). Pretože v konaní bolo preukázané, že zo strany pôvodného veriteľa prišlo k porušeniu spotrebiteľského práva, pretože pôvodný veriteľ nepostupoval s odbornou starostlivosťou, keď v dôsledku jeho konania v rozpore so zákonom o spotrebiteľských úveroch prišlo k určení bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru bol základ nároku nepochybne daný. Je zrejmé, že žalovaný ako dodávateľ a ako subjekt podnikajúci v oblasti poskytovania úveru musí nevyhnutne poznať zákonnú úpravu spotrebiteľského práva a túto príkladne aplikovať na konkrétne úvery, a aj predchádzať prípadnému porušeniu zákona, ktoré je spôsobilé privodiť ujmu samotnému spotrebiteľovi. Súd mal za to, že požadovaná výška finančného zadosťučinenia je primeraná porušeniu povinnosti a v podstate má symbolický charakter. Súčasne podľa súčasnej súdnej praxe môže výška nemajetkovej ujmy zodpovedať výške finančnej ujmy, ktorá by spotrebiteľovi reálne hrozila, pričom v predmetnom prípade je finančné zadosťučinenie skôr symbolické, čo môže slúžiť pre žalovaného ako výstraha pred ďalším možným porušovaním zákona o spotrebiteľských úveroch a predchádzať tak ďalším porušeniam zákona, z ktorého dôvodu výška požadovaného finančného zadosťučinenia má satisfakčný účinok pre spotrebiteľa a odstrašujúci účinok na dodávateľa, teda žalovaného. Keďže v dôsledku určenia oboch úverov za bezúročné a bezpoplatkov by žalovanej hrozila ďaleko vyššia ujma, keďže by musela zaplatiť dlžnú čiastku aj s úrokmi a odplatom, preto je primerané finančné zadosťučinenie vo vzťahu k týmto len minimálneho charakteru. Z uvedených dôvodov je žaloba žalobkyne aj v tejto časti dôvodná a súd jej vyhovel. Pretože nebol dôvod určiť dlhšiu lehotu na plnenie, súd podľa § 232 ods. 3 CSP rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadosťučinenie vo výške 100 eur v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

21. K náhrade trov konania prvoinštančný súd uviedol, že v konaní rozhodoval až 3 výrokmi o nároku na náhradu trovy konania, ktorá diferenciácia výrokov bola dôsledkom 3 rôznych nárokov uplatňovaných zo strany žalobkyne. Žalobkyňa v žalobnom petite vymedzila 4 určovacie petity, jeden petit na plnenie titulom bezdôvodného obohatenia vo výške 1100,25 eura, ako aj jeden petit, kde žiadala priznanie nemajetkovej ujmy vo výške 100 eur. Z uvedeného je zrejmé, že v časti určovacích petítov, v časti žaloby o plnenie, ako aj v časti o náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá je závislá od voľnej úvahy súdu, sa tieto spravujú rôznymi pravidlami, predovšetkým v prípade určovania nemajetkovej ujmy je výška náhrady trov konania vždy 100%, ak nejaké trovy žalobcovi v súvislosti s uplatňovaným nárokom aj vznikne. Prvoinštančný súd podľa § 262 ods. 1 CSP rozhodol aj o nároku na náhradu trov konania. V časti určovacích výrokov bola žalobkyňa, ako aj žalovaný rovnako úspešní. Pretože súd vyhovel žalobe žalobkyni v časti žalobných petítov vymedzených v žalobe ako III. a IV. (bezúročnosť a bezpoplatkovosť oboch úverov), avšak žalobu zamietol v časti navrhovaných žalobných petítov I. a II. (zamietnutie žaloby o neplatnosť 2 dohôd zrážok zo mzdy) boli strany konania v tejto časti rovnako úspešné, preto súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP a žiadnej zo strán nárok na náhradu trov konania nepriznal. Čo sa týka žaloby o plnenie - vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1100,25 eura, v tejto časti bol žalovaný plne úspešný, preto mu súd priznal proti žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % a to podľa § 255 ods. 1 CSP, pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súdny úradník po právoplatnosti tohto rozsudku. Čo sa týka posledného nároku, náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 100 eur, v tejto časti súd nepriznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania, pretože aj keď bola úspešná, v konaní jej žiadne trovy nevznikli, tieto nevyplyvajú ani zo spisu. Súčasne súd nezistil v konaní žiaden dôvod na aplikáciu ustanovenia § 257 CSP, ktorý by odôvodňoval iné rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania, pričom tento netvrdili ani strany sporu.

22. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote proti výrokom VI. a VII. odvolanie žalovaný. Uviedol, že záver súdu vo výroku vyvoláva pochybnosti, či bol vôbec prijatý k skutkovému stavu v prejednávanej veci. Určenie bezúročnej istiny úveru súdna prax nepovažuje za právny základ pre nárok na primerané finančné zadosťučinenie. Rozsudok je nepreskúmateľný a nemožno odôvodniť konštatovaním súdu, že ide o symbolickú sumu. Poukázal na § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku. V podanej žalobe žalobca neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodnili výšku finančného zadosťučinenia v sume 600 eur, ale ani 150 eur.

23. Odvolanie voči napadnutému rozsudku podala aj žalobkyňa v rozsahu výrokov IV. a V. V odvolaní uviedla, že rozsudok nespĺňa požiadavky na súdnu ochranu. Súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu

práva na spravodlivý proces. Súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázala na ústavné hľadiská. Súd prvej inštancie pochybil, keď tvrdil, že nepredložila doklady o tom koľko bolo skutočne zaplatené pri obidvoch úverových zmluvách. Všetky doklady sa nachádzajú v súdnom spise. Prvým listom je doklad od zamestnávateľa koľko jej strhol a poslala žalovanému na obidva úvery. Na prvý úver bolo poslané 1394,23 eura a na druhý úver bolo poslané 963,01 eura. Súd prvej inštancie mal k dispozícii tieto doklady. Pri prvej zmluve bola poskytnutá istina vo výške 1350 eur a celkom bolo zaplatené (vrátené) 1967,76 eura. Druhou zmluvou bolo poskytnutých 648 eur a celkovo bolo zaplatených (vrátených) 1130,49 eura. Navrhla napadnutý rozsudok v napadnutom rozsahu zrušiť a vec vrátiť prvoinštančného súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

24. K odvolaniu žalobkyne sa vyjadril žalovaný v tom zmysle, že podané odvolanie považuje za nedôvodné, pretože neboli tvrdené žiadne skutočnosti a neboli predložené dôkazy. Žalovaný navrhol odvolaciemu súdu potvrdiť napadnuté výroky.

25. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenými osobami v zákonom stanovenej lehote, preskúmal napadnuté rozhodnutie, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP), prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario, keď v zmysle § 219 ods. 3 za použitia § 378 ods. 1 CSP oznámil miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke krajského súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné, preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti žalovaným a o trovách konania (výroky VI. a VII.) podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil. Žalobkyňou napadnutý rozsudok v časti výrokov IV. a V. odvolací súd podľa § 389 ods. 1 písm. b/ a c/ CSP zrušil a prvoinštančnému súdu v tomto rozsahu vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Výroky I., II. a III. napadnutého rozsudku odvolaním strán dotknuté neboli.

26. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

27. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 387 ods. 2 CSP).

28. Konceptia zjednodušeného rozhodnutia odvolacieho súdu v zmysle § 387 ods. 2 CSP vychádza zo situácie, že ak odvolací súd zastáva názor, že súd prvej inštancie nielen vecne správne rozhodol, ale v odôvodnení sa správne argumentačne vysporiadal so skutkovým stavom i právnym posúdením, v takom prípade nemusí vyhotovovať štandardné rozhodnutie s náležitosťami podľa § 220 CSP, ale obmedzí sa len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd zároveň môže doplniť ďalšie dôvody na zdôraznenie správnosti preskúmaného rozhodnutia.

29. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku vo vyššie uvedenom rozsahu výrokov VI. a VII. (primerané finančné zadosťučinenie), odvolací súd konštatuje, že bolo treba vychádzať zo skutočnosti konštatovania porušenia povinností veriteľa a pôvodcu zmluvy tým, že zmluva mala obsahovať všetky náležitosti a mala byť písomná (vo vzťahu k všetkým jej obligatórnym náležitostiam), ktoré vyžaduje zákon s cieľom ochrany spotrebiteľa v spotrebiteľských právnych vzťahoch. Odvolací súd poukazuje na správny záver prvoinštančného súdu, podľa ktorého, pretože v konaní bolo preukázané, že zo strany pôvodného veriteľa prišlo k porušeniu spotrebiteľského práva, pretože pôvodný veriteľ nepostupoval s odbornou starostlivosťou, keď v dôsledku jeho konania v rozpore so zákonom o spotrebiteľských úveroch prišlo k určení bezúčnosti a bezpoplatkovosti úveru bol základ nároku nepochybne daný. Je zrejmé, že žalovaný ako dodávateľ a ako subjekt podnikajúci v oblasti poskytovania úveru musí nevyhnutne poznať zákonnú úpravu spotrebiteľského práva a túto príkladne aplikovať na konkrétne úvery, a aj predchádzať prípadnému porušeniu zákona, ktoré je spôsobilé privodiť ujmu samotnému spotrebiteľovi. K samotnej výške prvoinštančným súdom priznaného finančného zadosťučinenia odvolací súd poukazuje na Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej Republiky II. ÚS 97/2021, ktorým odmietol sťažnosť sťažovateľky voči rozsudkom Krajského súdu v Prešove spisovej značky 19CoCsp/8/2020 z 27. augusta 2020 a sp. zn. 15CoCsp/15/2020 z 10. septembra 2020, ktoré

rovnako poukazovali na logickosť a spravodlivosť priznania primeraného finančného zadosťučinenia s konštatovaním, že ustálenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia je realizované na základe úvahy súdu a tiež, že priznaná suma má zodpovedať svojmu účelu, teda poskytnutiu satisfakcie spotrebiteľovi a mal by odradiť dodávateľa o ďalšieho prípadného porušovania práv spotrebiteľov.

30. V tomto prípade prvoinštančný súd rozhodol o primeranom finančnom zadosťučinení vo výške 100 eur s tým, že do úvahy zobral dôsledok určenia oboch úverov za bezúročné a bez poplatkové s tým, že žalobkyni by hrozila ďaleko vyššia suma, ktorú by musela vynaložiť na splácanie úveru v prípade, a to len ako podpornú argumentáciu dopĺňa odvolacieho súdu, že by sa na takýto záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy v súdnom konaní „nedostalo“.

31. Pokiaľ išlo o odvolaní žalobkyne vo vzťahu k výrokom IV. a V. napadnutého rozsudku odvolací súd uvádza, že prvoinštančný súd svoj záver o potrebe zamietnuť žalobu v tejto časti rozhodnúť o trovách konania, založil na konštatovaní, že žalobkyňa v tejto časti neuniesla dôkazné bremeno, pretože v samotnej žalobe neuviedla žiadne skutkové tvrdenia o bezdôvodnom obohatení žalovaného, nevymedzila konkrétny zákonný dôvod bezdôvodného obohatenia, a nepredložila žiadne listinné dôkazy ohľadne platieb, ktoré realizovala na úvery. Taktiež uviedol neaplikovateľnosti § 150 ods. 2 CSP, respektíve neaplikovateľnosti ustanovení civilného sporového poriadku o vyzývaní strany sporu na odstránenie väd žaloby.

32. Podľa § 123 ods. 2 CSP, podanie vo veci samej je najmä žaloba, vzájomná žaloba, zmena žaloby, späťvzatie žaloby, odpor, odvolanie, dovolanie, a ak to z povahy veci vyplýva, aj návrh na nariadenie neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia.

33. Podľa § 129 ods. 1 CSP, ak ide o podanie vo veci samej alebo návrh na nariadenie neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia, z ktorého nie je zrejmé, čoho sa týka a čo sa ním sleduje, alebo ide o podanie neúplné alebo nezrozumiteľné, súd vyzve toho, kto podanie urobil, aby podanie doplnil alebo opravil v lehote, ktorá nemôže byť kratšia ako desať dní.

34. Odvolací súd konštatuje, že postupom prvoinštančného súdu vo vzťahu k petitu uplatnenému procesnému nároku na bezdôvodné obohatenie (petitom) došlo k vadnému postupu prvoinštančného súdu, ktorý zakladá povinnosť odvolacieho súdu rozhodnúť o zrušení a vrátení rozsudku v napadnutej časti na ďalšie konanie a nové rozhodnutie v zmysle § 389 ods. 1 písm. b/ a c/ Civilného sporového poriadku.

35. Podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

36. Podľa § 389 ods. 1 písm. c/ CSP súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované dôkazy, ak nie je účelné doplniť dokazovanie odvolacím súdom.

37. Podľa § 391 ods. 1 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prerušiť konanie, schváliť zmier, zastaviť konanie alebo postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci vec patrí.

38. Žaloba musí obsahovať osobitné náležitosti podania uvedené v § 132 ods. 1 CSP, teda označenie strán, pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh. Tvrdenia, z ktorých má vyplynúť oprávnenosť uplatneného nároku, by mali byť jednoznačné a konkrétne, aby nemohlo dôjsť k zámene s iným skutkom. Ak neuvedie žalobca v žalobe všetky potrebné tvrdenia, nejde o vadu žaloby, ak v nej opísal aspoň také rozhodujúce skutočnosti, ktorými bol vymedzený predmet konania po skutkovej stránke. Zákon výslovne uvádza, že opísanie rozhodujúcich skutočností nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy. Civilné sporové konanie je ovládané zásadou iura novit curia (právo pozná súd). Žalobca nie je povinný uplatnený nárok právne kvalifikovať, pretože právna kvalifikácia veci je vecou súdu. Neuvedenie právnej kvalifikácie uplatneného nároku preto nie je vadou žaloby a neprichádza do úvahy odmietnutie podania. (Števec. M, Ficová, S.,

Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, 485-486 s.).

39. Odvolací súd poukazuje na to, že vymedzenie predmetu toho, čo je podstatou súdneho prejednávania veci (sporu) v súdnom konaní musí byť definovaný jasne, zrozumiteľne a nezameniteľne. V prípade, ak vôbec neexistuje sumár skutkových tvrdení, ktoré vyúsťujú do žalobnej žiadosti (napr. o zaplatenie a pod.), v takom prípade je potrebné a nevyhnutné zo strany súdu odstrániť nedostatok absencie dôvodov, resp. skutkových tvrdení, ktoré vyúsťujú v samotný petit žalobného návrhu. Inými slovami, ak žaloba obsahuje petit (teda podanie je identifikované ako žaloba s vadami), ktorým žalobca žiada priznať určitú sumu a súd nedokáže priradiť takejto žiadosti konkrétne skutkové tvrdenia, ktoré takýto nárok predstavujú, nemôže súd vec prejednať a rozhodnúť o nej meritorne. Musí dať priestor strane na odstránenie väd podania vo veci samej - žaloby.

40. Pretože prvoinštančný súd z obsahu žaloby zistil, že táto neobsahuje vôbec žiadne tvrdenia vo vzťahu k bezdôvodnému obohateniu, ktoré žalobkyňa uplatnila samostatným petitom v žalobe, bude potrebné v zmysle vyššie uvedeného odstrániť vady žaloby a vyzvať na doplnenie konkrétnych rozhodujúcich skutočností. Odstraňovaním väd žaloby činnosťou súdu sa zároveň nezameniteľne zakladá prekážka vecí rozhodnutej v prípade, ak súd o veci meritorne rozhodne. Ak by sa pristúpilo k meritórному rozhodnutiu vo veci bez toho, aby bolo zrejmé, čo tvorilo sumár skutkových tvrdení procesného nároku uplatneného žalobcom, išlo by o vadný postup. V prípade neodstránenia vady je možné uvažovať o odmietnutí časti podania.

41. Vyššie uvedené súvisí aj so záverom prvoinštančného súdu o neunesení dôkazného bremena žalobkyňou k tejto otázke, pretože po zistení prvoinštančného súdu ohľadne obsahu žaloby a prípadnej výzvy na odstránenie väd žaloby bude potrebné náležite zistiť obsah súdneho spisu z pohľadu označených dôkazných prostriedkov (prostriedkov procesného útoku) prihliadajúc tiež na skutočnosť, že v tomto prípade ide o slabšiu stranu v konaní s povinnosťou súdu aplikovať ustanovenia § 290 a nasl. CSP.

42. O náhrade trov odvolacieho konania vo vzťahu k potvrdzujúcemu výroku ako aj výroku, ktorým súd zrušil časť napadnutého rozsudku rozhodne súd prvej inštancie v novom rozhodnutí.

43. Toto rozhodnutie prijal odvolací senát Krajského súdu v Nitre pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta CSP a § 3 ods. 9 posledná veta zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a

ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).